

CAMINS OBERTS

Una Església que abraça

Estimats diocesans,

Recordo amb felicitat les abraçades que em regalava la meua àvia materna. Eren llargues, plenes de força, també de somnis, de felicitat, d'esperança i, sobretot, plenes d'Amor. Una Església feliç sap abraçar. Expressa proximitat i solidaritat. Voldria subratllar el valor d'una abraçada. No sé si en sabré. Avui un gest com aquest expressaria fàcilment que les distàncies es poden escurçar. L'Església de Déu té molt present el fet que ha de ser propera, especialment als més febles. Allunyar-se de la humanitat és oblidar la pròpia identitat. L'Església ha de tenir ben present qui ha estat el qui l'ha fundat: Jesucrist, vertader Déu i vertader home.

Cal dir que no sempre és fàcil abraçar. L'Església, com qualsevol persona, també té les seves pors. Amb tot, una abraçada convençuda no és mai quelcom feridor, sinó senzillament una expressió visible de quelcom molt profund i radical: l'acceptació absoluta d'aquell a qui s'adreça l'abraçada.

És així. Una Església, amb voluntat real i sincera d'estar a l'abast de tothom, abraça i es deixa abraçar, especialment pels més febles i necessitats. Quin goig reconèixer en l'Església una veritable acceptació de la realitat.

Voldria recordar, a partir dels relats bíblics, dos moments en què es detecta aquest contacte entre Jesús i els altres. El primer, quan Jesús resuscitat evita l'abraçada de Maria Magdalena perquè no el retengui. El segon, quan el Pare bo rep el fill petit que havia marxat amb l'herència rebuda en vida. Hi ha, doncs, abraçades que són expressió d'un amor petit, possessiu, egoista. Hi ha abraçades que expressen un amor reparador.

El papa Francesc va recordar en una ocasió que Déu ens ofereix dues grans abraçades al llarg de la nostra vida, a saber: el dia del nostre baptisme i el dia del nostre encontre amb Ell al cel.

Una Església feliç és la que obre els seus braços a tota la humanitat, tal com va fer Jesús a la creu. Una Església senzilla, pobra i humana no té cap altre desig que fer-se servidora de la humanitat, ferida força vegades per l'egoisme. La felicitat té a veure amb aquesta capacitat de reduir les distàncies i, al mateix temps, de respectar la vida de tothom. L'equilibri és complex.

Podem aprendre més i millor el llenguatge de la proximitat? Cal aprendre a abraçar i a deixar-se abraçar, en tant que sigui expressió d'un amor senzill, verídic, no possessiu. Hi ha un camí —segons el meu parer— que és el de l'amistat. Una abraçada sincera, amical i alliberadora té molt a veure amb les qualitats «de socórrer, acompanyar, orientar, ensenyar i obrir camins» —com indicava el papa

Lleó en la seva recent visita a casa nostra—. L'Amor de Crist —creieu-me— es transforma en gestos concrets que van transformant la nostra vida. Tot es va aprenent.

L'abraçada del germà, de l'amic, del pare, de la mare, de l'enamorat... L'abraçada d'algú que admires i estimes és sempre esperada, desitjada, però l'abraçada més important de totes és la dels qui no poden retornar res més que això: una abraçada. Aquests són els nostres germans més necessitats. Els pobres han abraçat Déu estimant l'Església —ho he vist amb els meus propis ulls!—, fins i tot quan aquesta no ha estat propera. I és que qualsevol abraçada recoberta del do de la fe, és a dir, de la confiança entre qui fa l'abraçada i qui la rep, és camí vers la felicitat.

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Lleida obre el curs amb l'Enviament

La Catedral Nova de Lleida acollirà, el proper dimecres 30 de setembre a les 19.00 hores, la celebració de l'Enviament diocesà, una trobada presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Daniel Palau, que obre oficialment el nou curs a la nostra diòcesi.

Sota el lema «Enviats», aquesta jornada serà un moment molt significatiu per a tota la comunitat. Durant la celebració es viurà l'enviament a la missió per part del bisbe i es farà un reconeixement espe-

cial a la tasca que realitzen tots els animadors i animadores de comunitat.

Així mateix, l'acte servirà per dur a terme la presentació del nou Pla Pastoral diocesà, que enguany se centra en «L'acompanyament com a camí». El bisbe Daniel, en la seva carta adreçada a tots els diocesans, recorda que l'Església de Lleida és una comunitat viva i cridada a l'esperança i convida tothom a participar en aquesta trobada per pregar junts, retrobar-se i reafirmar el compromís de ser missioners.

CAMINOS ABIERTOS

Una Iglesia que abraza

Queridos diocesanos,

Recuerdo con felicidad los abrazos que me regalaba mi abuela materna. Eran largos, llenos de fuerza, también de sueños, de felicidad, de esperanza y, sobre todo, llenos de Amor. Una Iglesia feliz sabe abrazar. Expresa cercanía y solidaridad. Quisiera subrayar el valor de un abrazo. No sé si sabré hacerlo. Hoy un gesto como este expresaría fácilmente que las distancias se pueden acortar. La Iglesia de Dios tiene muy presente el hecho de que debe ser cercana, especialmente a los más débiles. Alejarse de la humanidad es olvidar la propia identidad. La Iglesia debe tener muy presente quién ha sido quien la ha fundado: Jesucristo, verdadero Dios y verdadero hombre.

Hay que decir que no siempre es fácil abrazar. La Iglesia, como cualquier persona, también tiene sus miedos. Con todo, un abrazo convencido nunca es algo hiriente, sino sencillamente una expresión visible de algo muy profundo y radical: la aceptación absoluta de aquel a quien se dirige el abrazo.

Así es. Una Iglesia, con voluntad real y sincera de estar al alcance de todos, abraza y se deja abrazar, especialmente por los más débiles y necesitados. Qué gozo reconocer en la Iglesia una verdadera aceptación de la realidad.

Quisiera recordar, a partir de los relatos bíblicos, dos momentos en los que se detecta este contacto entre Jesús y los demás. El primero, cuando Jesús resucitado evita el abrazo de María Magdalena para que no lo retenga. El segundo, cuando el Padre bueno recibe al hijo pequeño que se había marchado con la herencia recibida en vida. Hay, pues, abrazos que son expresión de un amor pequeño, posesivo, egoísta. Hay abrazos que expresan un amor reparador.

El papa Francisco recordó en una ocasión que Dios nos ofrecía dos grandes abrazos a lo largo de nuestra vida, a saber: el día de nuestro bautismo y el día de nuestro encuentro con Él en el cielo.

Una Iglesia feliz es la que abre sus brazos a toda la humanidad, tal como hizo Jesús en la cruz. Una Iglesia sencilla, pobre y humana no tiene otro deseo que hacerse servidora de la humanidad, herida muchas veces por el egoísmo. La felicidad tiene que ver con esta capacidad de reducir las distancias y, al mismo tiempo, de respetar la vida de todos. El equilibrio es complejo.

¿Podemos aprender más y mejor el lenguaje de la cercanía? Hay que aprender a abrazar y a dejarse abrazar, en tanto que sea expresión de un amor sencillo, veraz, no posesivo. Hay un camino —a mi parecer— que es el de la amistad. Un abrazo sincero, amistoso y liberador tiene mucho que ver con las cualidades «de socorrer, acompañar, orientar, enseñar y abrir caminos» —como indicaba el papa León en su reciente visita a nuestra casa—. El Amor de Cristo —creedme— se transforma en gestos concretos que van transformando nuestra vida. Todo se va aprendiendo.

El abrazo del hermano, del amigo, del padre, de la madre, del enamorado... El abrazo de alguien a quien admiras y quieres es siempre esperado, deseado, pero el abrazo más importante de todos es el de quienes no pueden devolver nada más que eso: un abrazo. Estos son nuestros hermanos más necesitados. Los pobres han abrazado a Dios amando a la Iglesia —¡lo he visto con mis propios ojos!—, incluso cuando esta no ha sido cercana. Y es que cualquier abrazo revestido del don de la fe, es decir, de la confianza entre quien da el abrazo y quien lo recibe, es camino hacia la felicidad.

Con mi bendición y afecto,

† **Daniel Palau Valero**
Obispo de Lleida

Festa de les «Marededéus trobades»

La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida ha celebrat, aquest passat 8 de setembre, la festa de la Nativitat de la Mare de Déu, coneguda popularment com a Festa de les Marededéus Trobades, com ho és la patrona de Catalunya.

L'acte central va ser la celebració de l'Eucaristia a l'altar de la Moreneta a la Catedral de Lleida, amb una bona concurrència de confreres i fidels. Va estar presidida pel consiliari Mn. Josep M. Escorihuela i cantada pel Petit Cor de la Catedral de Lleida, sota

la direcció de Mn. Joaquim Mesalles.

Durant la celebració, es va pregar pels confreres difunts traspasats recentment, entre els quals el mateix president de la Confraria Josep Estruch i el Dr. Joan Viñas. Finalitzada l'Eucaristia, es va fer l'acte de lliurament de la cèdula i la insígnia de la confraria a la vintena de nous confreres. Per cloure, i tal i com mana la tradició, es va interpretar el cant del *Violai* i es va venerar la imatge de la Moreneta al seu cambril.

La Festa de les Marededéus Trobades també és el dia de celebració de la seva onomàstica per a moltes dones i noies que porten els noms d'algunes d'aquestes advocacions, com ara Núria, Meritxell o Ares.

La Verge Blanca a la trobada ribagorçana

Prop d'un miler de devots de 36 advocacions marianes de l'Alt Aragó i Lleida es van reunir, el passat 5 de setembre a Torreciutat, per celebrar la 47a Romeria de les Verges de Ribagorça i Sobrarb, en una trobada presidida pel bisbe de Barbastre-Montsó, Mons. Àngel Pérez Pueyo.

Els actes van començar a l'ermita, al porxo de la qual estava exposada a la veneració dels fidels la talla romànica de la Mare de Déu de Torreciutat, amb la resta d'imatges de Santa Maria col·locades al seu voltant. Entre aquestes hi havia la Verge Blanca de l'Acadèmia i la Mare de Déu de la Unitat, aquesta última, portada per la comunitat romanica de Lleida.

A continuació, va començar la processó amb les imatges, durant la qual els fidels van resar el rosari pel camí dels Dolors i Goigs de Sant Josep fins al san-

tuari, on es va celebrar l'Eucaristia, concelebrada per més de vint sacerdots. La mezzosoprano Anna Maria Prada, solista del Petit Cor de la Catedral de Lleida, va solemnitzar la cerimònia, acompanyada a l'orgue pel mestre de capella de la Catedral, Mn. Joaquim Mesalles.

El bisbe Daniel visita els monitors de colònies a Vilaller

El bisbe Daniel va visitar el 25 d'agost el curs de monitors de lleure residencial del Moviment de Centres d'Esplai Cristianisme Catalans (MCECC) que ha tingut lloc a la casa de colònies de Montsant, a Vilaller.

Durant la visita, el bisbe va poder compartir una estona amb els participants i conèixer de prop l'ambient de convivència i formació que es viu durant el curs.

També els va adreçar unes paraules d'ànim, tot recordant la importància de la tasca educativa que desenvolupen els monitors i monitores de lleure.

La visita va posar en relleu el valor del lleure educatiu com un espai de formació, transmissió de valors i construcció de comunitat.

Concert d'orgue de Montserrat Torrent a la catedral

La XXVIII edició del Festival Orgues de Ponent i del Pirineu farà parada a Lleida amb tres concerts entre els mesos de setembre i novembre. La Catedral acull aquest 26 de setembre, a les 19.00 hores, l'actuació del Cor Zóngora, amb Álvaro Metzger a l'orgue i la direcció de Montserrat Meneses. Dos dies després, el 28 de setembre, també a les 19.00 hores, serà el torn de la prestigiosa organista Montserrat Torrent, que als seus 100 anys oferirà un recital dedicat a la música ibèrica per a orgue, en el marc de

l'Any Montserrat Torrent. El tercer concert a la ciutat serà el 20 de novembre, a les 20.30 hores, a l'església de Sant Llorenç, amb l'organista Ángel Montero.

El festival, organitzat per l'Associació Amics de l'Orgue de les Comarques de Lleida, programa enguany 18 concerts gratuïts en 16 municipis, entre el 6 de setembre i el 28 de desembre. La proposta combina recitals d'orgue amb formacions corals, instruments de corda i vent i solistes vocals, amb l'objectiu de divulgar la música i posar en valor els orgues històrics del territori. Al llarg de gairebé quatre mesos, el certamen tornarà a apropar aquest patrimoni musical a esglésies i altres espais de les comarques de Ponent i del Pirineu.

Concurs de dibuix en honor a la Verge Blanca

La Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica-Mariana de Lleida ha convocat el II Concurs de Dibuix Infantil en honor de la Verge Blanca de l'Acadèmia, coincidint amb el 80è aniversari de la seva proclamació com a patrona de la ciutat de Lleida.

El certamen s'adreça a alumnes de Primària, que poden presentar una obra inèdita en format DIN-A4 vertical i amb la imatge de la Verge Blanca.

S'han establert tres categories —1r i 2n, 3r i 4t, i 5è i 6è—, amb un premi de 100 euros per a cada una. Els treballs es poden presentar fins al 15 d'octubre i els premis es lliuraran el 24 d'octubre, a les 17.00 hores, al Teatre de l'Acadèmia Mariana. El concurs vol apropar als més petits la figura de la patrona i fer-los partícips de la celebració d'aquest aniversari tan significatiu per a la ciutat.

Església Jove presenta el seu calendari d'activitats

Església Jove Lleida ha presentat el calendari d'activitats per al curs 2026-2027. La programació inclou propostes de pregària, formació, convivència i pelegrinatge, com les rutes-recés al convent de les Avellaneres, una activitat musical per a alumnes d'ESO i Batxillerat organitzada amb les escoles cristianes, el *Black Charity Monday*, una caminada al monestir navarrès de

Javier o el Pelegrinatge Europeu de Joves (PEJ). L'agenda es completa amb cinefòrums, la trobada de Taizé, el Tren Missioner, la vetlla de Nadal, el *Walk Share Pray* i els pelegrinatges a Lourdes i pel Camí Lebaniego.

Un ampli ventall de propostes que vol oferir als joves espais de trobada, creixement en la fe, compromís i vida compartida al llarg de tot el curs.

CALENDARI			2026-27
d'activitats			
25 SET	PRESENCIACIÓ DEL DIFERENCIAL A L'ESCOLA D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA (7:00h)	9-11 NOV	NOVA MÚSICA
17 NOV	13h DE MEDITACIÓ	8 NOV	CASTELLONER (7:30h) (JAC. NARBONNE)
12-15 NOV	19h	19 NOV	19h: CONFERÈNCIA: MÚSICA
27 NOV	VEÏLLA DE NAIGAL A SANT PIER (7:30h)	30 NOV	BLACK C MERRY MONTAT (7:00-7:30h)
13 NOV	19h: CONFERÈNCIA: EL DIFERENCIAL A SANT PIER	10 NOV	MONTECATI DE L'ESPAÑA A SANT PIER (7:00h)
6-7 NOV	19h: MÚSICA	13 NOV	MÚSICA: SANT PIER
14 NOV	CONFERÈNCIA: EL DIFERENCIAL A SANT PIER	30-2 NOV-NOV	NOVA MÚSICA
24-27 NOV	LINCOLN	25-4 NOV-NOV	CANTON L'ESPAÑA
12-18 NOV	19h		

REFLEXIONS

Les coses no sempre són el que semblen

Aquell matí de primavera, Jesús entrà al temple i el rodejaren els grans sacerdots i els notables del poble amb la intenció d'incomodar-lo. Ell els exposà aquesta paràbola:

Un pare, després d'esmorzar, digué als seus dos fills: «Nois, aneu avui a treballar a la vinya». El gran respongué asprament: «Ves, quin enredo. No hi vull anar». El petit, amb aparent dolçura respongué: «Sí, Pare, hi vaig tot seguit». Però el fill gran, penedit de la seva resposta, agafà l'aixada i anà a cavar la vinya. El petit, pel seu costat, oblidant la vinya, anà a escampar la boira amb els seus amics. I Jesús preguntà als notables del poble: «Quin dels dos va fer el que el pare volia?». La resposta era clara.

També és clar per a nosaltres el missatge de la paràbola: Davant de Déu, l'important no és parlar sinó fer. El decisiu no és prometre sinó complir la seva voluntat.

I, tot seguit, ve l'originalitat de la paràbola. Sant Mateu posa en boca de Jesús una aplicació acusadora adreçada als notables del poble: «Us asseguro que els publicants i les prostitutes us passaran al davant en el camí del Regne de Déu».

I ara, apliquem-nos la paràbola als nostres dies: Què importa el Crec-en-un-Déu que resem amb els llavis si vivim sense compassió, preocupats solament pel nostre benestar, sense dordre'ns gens pels qui pateixen. Què importen les nostres peticions de pau i justícia en el món, si nosaltres mateixos no fem res per bastir una vida més digna per a tothom?

Les coses no sempre són el que semblen. Els cristians hem omplert de paraules molt boniques la història de vint segles. Però avui i sempre la veritable voluntat del Pare la fan aquells que tradueixen en obres l'evangeli de Jesús.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Jb 1,6-22 / Sl 16 / Lc 9, 46-50]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII). Lleida: ■ Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Dimarts [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Sants Arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel

(patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe.

30. □ Dimecres [Jb 9,1-12.14-16 / Sl 87 / Lc 9,57-62]. Sant Jeroni, prev. i dr. de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, bibliastes i traductors; santa Sofia, viuda.

1. □ Dijous [Jb 19,21-27 / Sl 26 / Lc 10,1-12]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a

Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530) bisbe de Reims.

2. □ Divendres [Job 38,1.12-21; 40,3-5 / Sl 138 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda; Lleida: Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Dissabte [Jb 42,1-3.5-6.12-16 / Sl 118 / Lc 10,17-24]. Sant Francesc

de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria Josepa Rosselló, fund.

4. ■ Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Is 5,1-7 / Sl 79 / Fl 4,6-9 / Mt 21, 33-43]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

Diumenge XXVI de durant l'any (A)

COMENTARI

«Els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al Regne de Déu»

Jesús era molt clar en el seu ensenyament. Primer ens posa un exemple que tots entenem. És allò de «obras son amors y no buenas razones». Es tracta de dos fills: al primer, el pare li diu: *Fill, ves a treballar a la vinya, avui*. La seva resposta és negativa: *No hi vull anar*. Però després, segurament reflexionant s'adona que no és una actitud correcta i se'n penedí i hi anà. En l'altre cas, a les mateixes paraules del pare, el segon fill respon: *Hi vaig de seguida pare, però no hi anà*. Llavors Jesús pregunta: *Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?* Tots diríem el mateix: el qui va anar a treballar, és a dir el primer malgrat la seva negativa inicial. És evident que el millor hauria estat dir sí, hi vaig i haver-hi anat. En tot cas del que es tracta és d'anar a treballar a la vinya. Però ara Jesús en fa una aplicació molt directa. El fill que primer diu no al pare però que després fa la seva voluntat està representat pels publicans i les dones de mala vida. En canvi el que diu sí però després no fa la voluntat del pare són els grans sacerdots i els notables del poble! Aquestes paraules deuen escandalitzar molt: els pecadors «oficials» fan la voluntat de Déu? I els representants «oficials» de la religió, no? Com pot ser? Doncs el mateix Jesús ho diu: *Ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut mentre que els publicans i les dones de mala vida sí que l'han cregut*. Del que es tracta és de fer la voluntat de Déu i aquesta la fan els pecadors perquè s'han convertit amb la predicació de Joan. Importa el present. El profeta Ezequiel ens ensenya el mateix: *Si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort*. Encara que alguns tampoc no ho entenen: *No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor, —deien—. Però és evident que el que importa són les obres de conversió, no les paraules boniques; no importa el passat sinó el present*.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 18,25-28)

El Senyor diu: «Vosaltres penseu: No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor. Poble d'Israel, escolta bé això que et dic: ¿No és la vostra manera d'obrar, i no la meua, la que va desencaminada? Si el just deixa d'obrar el bé, comet el mal i mor, morirà per culpa seva. Però si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat, salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort.»

► Salm responsorial (24)

R. *Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu; / i cada moment espero en vós. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / No us recordeu dels pecats que he comès de jove, / compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondados i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,1-11)

Germans, per tot el que trobeu en Crist de fortalesa d'ànima, d'amor que consola, de dons de l'Esperit, d'afecte entranyable i de compassió, us suplico que em doneu plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per vanagloria. Mireu els altres amb humilitat i considereu-los superiors a vosaltres mateixos. Que ningú no es guii pels propis interessos, sinó que miri pels altres. Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist: ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes, i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 21,28-32)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Què us en sembla? Un home que tenia dos fills va dir al primer: «Fill meu, ves a treballar a la vinya, avui.» Ell respongué: «No hi vull anar.» Però després se'n penedí i hi anà. El pare digué això mateix al segon i aquest li respongué: «Hi vaig de seguida, pare.» Però no hi anà. Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?» Li responen: «El primer.» Jesús els diu: «Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al regne de Déu, perquè ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut, mentre que els publicans i les dones de mala vida sí que l'han cregut. I vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l.»

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 18,25-28)

Esto dice el Señor: «Insistís: «No es justo el proceder del Señor». Escuchad, casa de Israel: ¿Es injusto mi proceder? ¿No es más bien vuestro proceder el que es injusto? Cuando el inocente se aparta de su inocencia, comete la maldad y muere, muero por maldad que cometió. Y cuando el malvado se convierte de la maldad que hizo y practica el derecho y la justicia, él salva su propia vida. Si recapacita y se convierte de los delitos cometidos, ciertamente vivirá y no morirá.»

► Salmo responsorial (24)

R. *Recuerda, Señor, tu ternura.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador, / y todo el día te estoy esperando. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas; / no te acuerdes de los pecados / ni de las maldades de mi juventud; / acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,1-11)

Hermanos:

Si queréis darme el consuelo de Cristo y aliviarme con vuestro amor, si nos une el mismo Espíritu y tenéis entrañas compasivas, dadme esta gran alegría: manteneos unánimes y concordéis con un mismo amor y un mismo sentir. No obréis por rivalidad ni por ostentación, considerando por la humildad a los demás superiores a vosotros. No os encerréis en vuestros intereses, sino buscad todo el interés de los demás. Tened entre vosotros los sentimientos propios de Cristo Jesús. El cual, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 21,28-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo: «¿Qué os parece? Un hombre tenía dos hijos. Se acercó al primero y le dijo: «Hijo, ve hoy a trabajar en la viña». Él le contestó: «No quiero». Pero después se arrepintió y fue. Se acercó al segundo y le dijo lo mismo. Él le contestó: «Voy, Señor». Pero no fue. ¿Quién de los dos cumplió la voluntad de su padre?». Contestaron: «El primero».

Jesús le dijo: «En verdad os digo que los publicanos y las prostitutas van por delante de vosotros en el reino de Dios. Porque vino Juan a vosotros enseñándoos el camino de la justicia y no le creísteis; en cambio, los publicanos y prostitutas le creyeron. Y, aun después de ver esto, vosotros no os arrepentisteis ni le creísteis».